

**ΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΤΟΥ
ΤΕΛΕΙΩΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ Ή ΤΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ**

1986 - 1998 | 2000 - 2008 | 2008 - 2012

"Δεν είναι τα εξωτερικά υλικά πράγματα τα οποία με την κίνηση, με το πλησίασμα, την απομάκρυνση, την ένωση και το διαχωρισμό τους αυτά επιτυγχάνουν ένα ισορροπημένο σύνολο και τη διατήρηση της νομοτέλειας. Αντιθέτως, προϋπάρχει το ολοκληρωμένο σύνολο..."

Πολλά χρόνια πριν (στη δεκαετία του 80), από την αρχή της μακροχρόνιας διαμόρφωσης της φιλοσοφικής ερμηνείας της φύσης, χρησιμοποιούσα και επεξεργαζόμουν μερικές ευρείες έννοιες όπως είναι η κίνηση, ο χρόνος, η απόσταση, η ενέργεια, η ύλη, η μεταβολή, λίγες ευρείες έννοιες οι οποίες ήταν ριζωμένες στο χώρο της φυσικής. Όμως, λόγω της ιδιαίτερα κακής σχέσης μου με τα μαθηματικά, η προσπάθεια περιοριζόταν στην παρατήρηση, στην ερμηνεία, στην κατανόηση των φυσικών φαινομένων και στην επεξεργασία των διατυπώσεων, χωρίς κανένα υπολογισμό μεγεθών και εφαρμογή τύπων.

Στα 12 χρόνια που πέρασαν από την αρχική δημοσίευση της φυσικής ερμηνείας της Θεωρίας του Τελειωμένου Χρόνου και της Σχετικότητας της Ενέργειας (© 2000 εκδόσεις "Δωδώνη", ISBN 960-385-019-5, σελ. 448) η φιλοσοφική θεωρία παρέμεινε άγνωστη και δεν βρέθηκε κάποιος να την κατανοήσει με λίγη καλόπιστη προσπάθεια και χωρίς προκατάληψη. Μια επίμονη προσπάθεια διόρθωσης και αποσαφήνισης των ορθολογικών σκέψεων συνεχίστηκε και για να δοθούν απαντήσεις σε γνωστά ερωτήματα. Μια προχωρημένη φυσική ερμηνεία με το πιο συνηθισμένο λεξιλόγιο (της κοινής εμπειρίας) με ορθολογική σκέψη είχε εμπλακεί με τη φυσική. Ιδιαίτερα το χρονικό διάστημα 2008 – 2012 με την ευκαιρία τριών απλών εξισώσεων ενός συγγραφέα (που ήλθε στο εργαστήριο ως πελάτης) ξεκίνησε μια επίμονη διερεύνηση. Μια επίμονη και καθημερινή προσπάθεια άρχισε προκειμένου να ανιχνευτούν μερικές μαθηματικές σχέσεις και ιδέες της "φιλοσοφικής" θεωρίας (για ένα πλήρες και σταθερό Σύμπαν εντός μιας μέγιστης περιόδου που αναδημιουργείται μέσω του κενού χώρου), οι οποίες θα μπορούσαν να εκφραστούν με τους γνωστούς τύπους της φυσικής. Απρόσμενα γρήγορα βρέθηκαν οι πρώτες σχέσεις αναλογίας και παρατηρήσεις για τη μαθηματική διατύπωσή της. Έως

τότε, η κοσμολογική θεωρία (για ένα Πλήρες και Σταθεροποιημένο Σύμπαν εντός ενός μέγιστου χρονικού διαστήματος που παρουσιάζεται ως ελεύθερος χώρος) ήταν διατυπωμένη μόνο με ορθολογικές και γενικές σκέψεις. Θα μπορούσα να πω ότι στην αναζήτηση μαθηματικών σχέσεων και στη χρησιμοποίηση γνωστών τύπων από τη φυσική εξαναγκάστηκα: για να διευκολύνω την κατανόηση της κοσμολογικής θεωρίας και για να προκαλέσω κάποιο φυσικό να προσπαθήσει για τον έλεγχο της θεωρίας και να ολοκληρώσει τη θεωρία με τη μαθηματική της έκφραση. Κυρίως όμως εξαναγκάστηκα **για να αναγνωριστεί η συνέπεια της ορθολογικής σκέψης με τις πιο αφηρημένες έννοιες και η παραγωγική δυνατότητα των ολοκληρωμένων συλλογισμών που αποτελούν τη φυσική ερμηνεία με το συνηθισμένο λεξιλόγιο**, αυτό με το οποίο αναφερόμαστε για την καθημερινή εμπειρία μας. Άλλη μια δεκαετία χάθηκε για την Επιστήμη και την Ιστορία, όμως ήταν δημιουργικά χρόνια και ωφέλιμα για τον εμπνευστή της κοσμολογικής θεωρίας.

Η κοσμολογική θεωρία που μπορούμε τελικά να ονομάσουμε με τον αντιπροσωπευτικό τίτλο "Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου και της Σχετικότητας της Ενέργειας" ξεκινάει με τη λογική ενός αυτοτελούς και σταθεροποιημένου Σύμπαντος **μέσα στα όρια ενός μέγιστου χρονικού διαστήματος**, σε διαμετρική αντίθεση με την κυρίαρχη άποψη της «Μεγάλης Έκρηξης», η οποία κυριάρχησε και προβλήθηκε για πολλές δεκαετίες. Το Σύμπαν (στο σύνολό του) δεν ξεκίνησε από κάποια Μεγάλη Έκρηξη (Big Bang), **αντιθέτως υπήρχε ανέκαθεν και διατηρείται πάντα το ίδιο με τη δυναμική παρουσία της ύλης που αλληλεπιδράει διαρκώς με τον "κενό" πεπερασμένο χώρο!** Η κεντρική άποψη της Θεωρίας του Τελειωμένου Χρόνου βρίσκεται σε αντίθεση με τη διαδεδομένη και πιο αναγνωρισμένη κοσμολογική άποψη των τελευταίων δεκαετιών και με κάθε θεωρία που αναφέρεται σε προηγούμενη δημιουργία του Σύμπαντος (κόσμου). Η θεωρία αυτή χωρίς να ξεκινήσει από τις ανακαλύψεις της φυσικής* ή να καταφύγει σε προηγούμενες θεωρίες καταφέρνει να περιγράψει και να ερμηνεύσει ενοποιημένα τις φυσικές διαδικασίες με σχέσεις μεταξύ κοινών φαινομένων όπως είναι **ο χώρος, ο χρόνος, η κίνηση, η ύλη, η ενέργεια. Με πρωτοφανή λογική εξηγεί την εμφάνιση της Ζωής** σαν φαινόμενο εξωτερίκευσης της ά-μεσης και ταυτόχρονης παρουσίας του Κοινού Συνόλου, μέσα από την πιο αφηρημένη πραγματικότητα των υλικών φορέων στις μικροσκοπικές διαστάσεις του χώρου. Πραγματικά, πρόκειται για θεωρία μεγάλου βεληνεκούς, η οποία **κατάφερε με συνηθισμένο λεξιλόγιο και μέσα από γενικές αρχές** (οι οποίες αποκαλούνται φιλοσοφικές σκέψεις) **να εισέλθει δημιουργικά σε επιστημονικά ζητήματα**, τα οποία παρουσιάζονται στη φυσική μέσα από τυχαίες παρατηρήσεις και ανακαλύψεις και μάλιστα να προχωρήσει ακόμα πιο πέρα.

Η μαθηματική διερεύνηση δεν θα είχε ξεκινήσει και δεν θα μπορούσε να προχωρήσει, εάν δεν ήταν από πριν οι κατευθυντήριες σκέψεις με τις ευρείες έννοιες της φυσικής ερμηνείας. Κατευθυντήριες σκέψεις και πρώτα συμπεράσματα, όπως ενδεικτικά απογράφονται αμέσως πιο κάτω:

- > Για τα όρια στην απόσταση και στο χρόνο.
- > Για τη σχέση της σφαιρικότητας του χώρου με τα όρια του χρόνου, του χώρου και με την ύπαρξη μιας κοινής ποσότητας ενέργειας.
- > Για τη σχέση των σωματιδίων και της μάζας με τη μεταβολή στη (δυναμική) ενέργεια του χώρου.
- > Για τη σχέση της ύλης με την εξαιρετικά γρήγορη και κυκλική μεταβολή σε μία κοινή ουσία.
- > Για τη σχέση της βαρύτητας με τη δυναμική και συγκεντρωτική ενέργεια του ελεύθερου χώρου.
- > Για τη σχέση της ύλης με την αυξομείωση στην ενέργεια του ελεύθερου χώρου.
- > Για το σχετικό/έμμεσο ξεκίνημα του Σύμπαντος σε ελάχιστες στιγμές από την απλή ύλη.
- > Για τη σχέση της μείωσης της ενέργειας και της ταχύτητας με την παρουσία της ύλης.
- > Για τη σχέση της αρχής της διατήρησης της ενέργειας με τη σταθερότητα του Ολοκληρωμένου Σύμπαντος, με την ασυνέχεια και με την τάση επαναφοράς στην ενεργειακή ισορροπία.

Μέσα στο φιλοσοφικό βιβλίο "*Η Θεολογία της Επιστήμης*", ISBN 960-385-019-5 " υπάρχουν όλες οι πιο πάνω λογικές σκέψεις και παρατηρήσεις και τα πρώτα συμπεράσματα και άλλες εκπληκτικές ορθολογικές διαπιστώσεις σε φανερή και λογική σύνδεση μεταξύ τους μέσα από τη γενική αρχή: "*Το Σύμπαν (ως σύνολο όλων των υλικών πραγμάτων) είναι αυτοτελές και πάντοτε το ίδιο στα όρια ενός μέγιστου συνολικού χρόνου (μίας μέγιστης περιόδου Τ_{Συμπαν}, με άλλα λόγια). Το Σύμπαν ανά Μέγιστη Χρονική Περίοδο είναι πάντοτε το ίδιο. Αντιθέτως από τα μέρη τα οποία είναι πάντοτε ελλιπή και όλα ανεξαιρέτως διαρκώς γίνονται...*".

Συνοψίζοντας να επαναλάβω και να τονίσω, ότι η **Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου και Σύμπαντος εισαγάγει γενικά και θεωρητικά την ύπαρξη ορίων στο χρόνο και στο μήκος και την αναγκαία σχέση σύνδεσης και συνύπαρξης ενός ελάχιστου ορίου με ένα μέγιστο όριο**. Ακόμα εισαγάγει και μία σχέση αλληλο-διατήρησης των ακραίων ορίων παρά τη μεταβολή των μεγεθών. Στη φυσική, αυτά τα ακραία όρια προσδιορίζονται τουλάχιστον στην ποσότητα της μάζας, της ενέργειας, του μήκους, του χρόνου, του ρυθμού και στη βαρυτική δύναμη.

Ένας φυσικός και συγγραφέας εκλαϊκευμένης επιστήμης, ο Gills Cohen-Tannoudji, στο βιβλίο "οι παγκόσμιες σταθερές" που εκδόθηκε το 1993, χωρίς να λέει περισσότερα για τις πολύτιμες πληροφορίες που κρύβονται σε αυτές, παρατήρησε: "*Η νέα ερμηνεία της σταθεράς της παγκόσμιας έλξης, όταν αυτή συνδυαστεί με τις σταθερές h και c , ανοίγει εκπληκτικές προοπτικές: η ύπαρξη του χρόνου και του μήκους Planck υποδηλώνει ότι και ο ίδιος*

ο χωροχρόνος έχει κβαντική δομή. Φανταστείτε τι εκπληκτικές συνέπειες που θα έχει η ύπαρξη ορίου στη διαιρετότητα του χώρου, αλλά κυρίως στη διαιρετότητα του χρόνου!” (σ123)

Το όριο στη διαιρετότητα του χρόνου είναι το καταπληκτικό συμπέρασμα που προκύπτει όταν θεωρήσουμε το Σύμπαν σαν σταθερό (και ταυτόχρονο) μέσα στα σταθερά όρια ενός συνολικού χρόνου. Και όπως αυτό το καταπληκτικό συμπέρασμα μπορεί να προκύψει σχετικά εύκολα με λίγη φαντασία και ξεκινώντας από μία απλή υπόθεση, **το ίδιο εύκολα από αυτό το συμπέρασμα προκύπτει ένα πλήθος άλλων συμπερασμάτων και συνεπειών χωρίς πειράματα, ανέξοδα και χωρίς χάσιμο χρόνου!** Αυτή η παρατήρηση για το όριο στη διαιρετότητα του χρόνου -που προέκυψε θεωρητικά σαν συμπέρασμα και όχι τυχαία- και η προσπάθεια εξαγωγής των συνεπειών έχουν διατυπωθεί στις αρχές της δεκαετίας του 1990 και η φιλοσοφική θεωρία που αναπτύχθηκε ονομάστηκε “Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου και της Σχετικότητας της Ενέργειας”. Πιο σύντομα και πιο προκλητικά μπορούμε να την αποκαλούμε και “Θεωρία του Ταυτόχρονου και Ολοκληρωμένου Σύμπαντος”.

“Η συμπαντική στιγμή δεν αποτελείται από ατελείωτες ή απειράριθμες μικρότερες στιγμές, διαφορετικά το Σύμπαν δεν θα ήταν πάντοτε το ίδιο μέσα στα όρια μιας στιγμής. Τα όρια των υποστιγμών δεν πρέπει να είναι μικρότερα από ένα ορισμένο ελάχιστο όριο (διαφορετικά θα ήταν απειράριθμες)” σ153

“Γνωρίζοντας ότι ο χρόνος είναι τα ίδια τα πράγματα με τις αλλαγές τους και ότι το Σύμπαν υπάρχει τελειωμένο μέσα στα όρια μιας ευρύτερης στιγμής, βρίσκουμε την ύπαρξη μιας μέγιστης και μιας ελάχιστης διάρκειας στην αλληλεπίδρασή τους... Ο τρόπος με τον οποίο η κοινή ουσία (ή το Σύμπαν) γίνεται ανάκαθεν στην ελάχιστη στιγμή της, το σταθερό αυτό τρόπο στην εμπειρική φυσική τον ονομάζουν ύλη ή μάζα” σ164

Το αποκορύφωμα της τρομερής αυτής παρατήρησης για τη διαιρετότητα του χρόνου (η οποία προέκυψε με συλλογισμούς μέσα από γενικές αρχές, στο φιλοσοφικό βιβλίο με τον τίτλο “Η Θεολογία της Επιστήμης”) **είναι η πιο στενή σχέση της ύλης (δομικών στοιχείων) με τον ελάχιστο χρόνο, στον οποίο το Σύμπαν αρχίζει να γίνεται (διαρκώς) από τον “κενό” χώρο.** Δεν μπορούν, λοιπόν, η θεωρία για ένα Πλήρες και Σταθερό Σύμπαν και η ορθολογική σκέψη με τις αφηρημένες έννοιες να προσπεραστούν αδιάφορα και περιφρονητικά, όταν διάσημοι και επιτυχημένοι επιστήμονες ακόμα εκφράζουν υποψίες για τη διαιρετότητα του χρόνου και για τον περιεργό ρόλο των παγκόσμιων φυσικών σταθερών. Ιδιαίτερα τώρα, που οι πρώτες μαθηματικές σχέσεις και παρατηρήσεις έχουν εντοπιστεί και διατυπωθεί συντομευμένα με τους γνωστούς τύπους της φυσικής. Όσοι βιασθούν να απαντήσουν ότι οι σκέψεις για “ένα ολοκληρωμένο Σύμπαν μέσα στα όρια ενός μέγιστου χρόνου” και για τα “όρια στη διαιρετότητα του χρόνου” είναι τυχαίες ή φιλοσοφικές απόψεις, θα εκθέσουν την αξιοπιστία τους. Τονίζεται, ότι η οικεία έννοια “χρόνος” είναι μία έννοια καθοριστική για την επιστήμη της φυ-

σικής και συνδέεται με όλα τα υπόλοιπα μεγέθη και τις φυσικές δυνάμεις.

Η Θεωρία για ένα Πλήρες και Σταθεροποιημένο Σύμπαν δεν οδηγεί την έρευνα μακριά από την εμπειρία και τον επίγειο κόσμο. Αντιθέτως, δίνει ώθηση στην ανθρώπινη λογική, διότι δεν μεταθέτει το πρόβλημα της δημιουργίας του κόσμου σε κάτι προηγούμενο ή τελείως διαφορετικό. Μπορούμε να αναζητήσουμε τα σημάδια που ενισχύουν αυτή την άποψη στα φαινόμενα γύρω μας. Τα σημάδια και οι παρατηρήσεις ενισχύουν την άποψη ενός Σύμπαντος με όρια στις μεταβολές του, ένα Σύμπαν που δεν εξελίσσεται απεριόριστα στο χρόνο, το οποίο δεν εκτείνεται άπειρα σε επίπεδο χώρο, το οποίο δεν περιέχει άπειρη ποσότητα ενέργειας και αυτό **το Σύμπαν στο σύνολο ενός χρονικού διαστήματος είναι πάντοτε το ίδιο και συμμετέχει διαρκώς για τη διατήρηση και το συγχρονισμό των υλικών στοιχείων του στα μικροσκοπικά μήκη του κενού χώρου.** Η μήπως ενισχύουν την άποψη ενός Σύμπαντος άπειρου στο χρόνο και στο χώρο, το οποίο διαρκώς εξελίσσεται και γίνεται κάποιο διαφορετικό στο πέρασμα του χρόνου, με άπειρο αριθμό πραγμάτων, σε άπειρες αποστάσεις μεταξύ τους και γενικά με άπειρες ποσότητες; Η εμπειρία και η επιστήμη μπορούν να δώσουν την απάντηση και στις δύο περιπτώσεις, ακόμα και αν η θεωρητική σκέψη ενός προσώπου αδυνατεί. Ας μην αποφεύγουμε, λοιπόν, τις σκέψεις που δεν κατανοούμε καλά ή δεν τις έχουμε συνηθίσει εκστομίζοντας επιπόλαια τις λέξεις "θεωρία" και "φιλοσοφία", αναμένοντας ότι με αυτές τις φράσεις θα αφοπλίσουμε την αξιοπιστία και τη δύναμη της λογικής. Και μην επαναλαμβάνουμε σαν παπαγάλοι μερικές θεωρίες και ιδέες που κατά ένα μέρος διατυπώνονται με μαθηματικά, αλλά αφήνουν τεράστια κενά γνώσης και προκαλούν περισσότερες απορίες από αυτές που απαντούν.

Το **όριο στη διαιρετότητα του χρόνου** είναι ένα από τα σημαντικά συμπεράσματα αυτής της ορθολογικής θεωρίας για ένα Πλήρες Σύμπαν σε Τελιωμένο Χρόνο. Οι εκπληκτικές συνέπειες αυτού του ορίου μάλλον δεν έχουν αναζητηθεί επιτυχώς και σίγουρα δεν είναι γνωστές ούτε έχουν κατανοηθεί από κανέναν μέχρι τώρα. Στο ερευνητικό πεδίο της φυσικής έχουν παρατηρηθεί πολλά φαινόμενα και σχέσεις που ανοίγουν τη διαδρομή για την κατανόηση της δομής του Σύμπαντος και της ύλης και οι σκέψεις μερικών ερευνητών έχουν πλησιάσει κοντά στην λύση του αινίγματος. Όμως η γνώση έχει προκύψει από τυχαίες παρατηρήσεις και από την απελευθέρωση της φαντασίας λίγων πρωτοπόρων στην προσπάθειά τους να ερμηνεύσουν τα παράδοξα φαινόμενα, τα οποία προκαλούν αμφιβολίες για τις επιστημονικές κατακτήσεις τους. Η γνώση είναι αποσπασματική και συγκεχυμένη από το πλήθος των λεπτομερειών και ελάχιστοι φυσικοί σκέφτονται δημιουργικά και προσπαθούν επίμονα να ερμηνεύσουν τις παρατηρήσεις. Σημαντικές σχέσεις που έχουν μεταξύ τους τα παρατηρημένα φαινόμενα και θα διευκόλυναν την ερμηνεία των διαδικασιών που συντηρούν τη φύση, ακόμα αγνοούνται.

Η πρώτη επαφή της νέας ορθολογικής ερμηνείας (που ξεκίνησε να διατυπώνεται με ολοκληρωμένες προτάσεις) με τη μαθηματική λογική είναι η εισα-

γωγή των ελάχιστων και των μέγιστων ορίων σε φυσικά μεγέθη και η προσθήκη στα σύμβολα του δείκτη **min** και **max** αντίστοιχα. Μια καθοριστική παρατήρηση της φυσικής ερμηνείας ενός ολοκληρωμένου και σταθεροποιημένου Σύμπαντος η οποία διευκόλυνε την ορθολογική σκέψη είναι, γενικά η ύπαρξη των περιοδικών φαινομένων, κοινών ιδιοτήτων και των ίδιων νόμων σε όλη τη φύση, αφού όλα τα πράγματα θεωρούνται ταχύτερες ταλαντώσεις ενέργειας σε μια σταθερή ποσότητα (η οποία εμφανίζεται σαν κενός χώρος). Τα περιοδικά φαινόμενα θα ήταν αδύνατα και τυχαία στη φύση, αν η κίνηση και η μεταβολή στη φύση δεν ρυθμιζόταν από σταθερά ελάχιστα και μέγιστα όρια (τα οποία συνοψίζονται χωρίς επίγνωση από τις φυσικές σταθερές h,c,G).

<•> Για να καταλάβουμε... χωρίς να καταφύγουμε σε αλληγορικές και ακατανόητες εκφράσεις:

- Τι συμβαίνει μέσα στη δομή της ύλης.
- Πώς οι μικροσκοπικές ποσότητες συμπεριφέρονται στον υποατομικό χώρο.
- Πώς η κίνηση των μικροσκοπικών υλικών συνδέεται με την κίνηση των μεγαλύτερων σωμάτων.
- Γιατί η βαρυτική έλξη δεν συγκεντρώνει το σύνολο της ύλης (χωρίς κενό).

Πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι η ύλη σε μικροσκοπικό επίπεδο δεν είναι ουσία, ούτε ξεχωρισμένο πράγμα. **Η ύλη** (μια συντομευμένη έκφραση για τα μικρότερα στοιχεία των πραγμάτων) **δεν είναι, αλλά γίνεται διαρκώς**. “*Το ότι η λεγόμενη ύλη δεν μπορεί να διαιρεθεί ατελείωτα ή χωρίς να πάψει να είναι με την ίδια ποιότητα, αυτό εξηγείται γιατί δεν είναι ουσία, αλλά τρόπος ύπαρξης μιας κοινής ουσίας. Διαφορετικά, σαν ουσία δε θα μπορούσε να διαιρεθεί ή θα έπρεπε να διαιρείται ατελείωτα, χωρίς να μετατρέπεται*” όπως είχα γράψει. (σ158-159). Επομένως αναρωτιόμαστε και προσπαθούμε να καταλάβουμε: Από τι γίνεται η ύλη; Από πού γίνεται διαρκώς; Με τι είναι συνδεδεμένη και μεταβάλλεται; Τι αναγκάζει την ύλη να γίνεται με **κυκλικές και επαναλαμβανόμενες κινήσεις**;

“Τεμαχίζοντας” την ύλη δεν τεμαχίζουμε συμπαγείς και αμετάβλητες ποσότητες. Τεμαχίζουμε ποσότητες κίνησης και αλληλ-ενεργούσες μικροποσότητες. **Σε πιο μικροσκοπικό χώρο φθάνουμε στην αρχή αυτών των μικροσκοπικών κινήσεων και στις πιο ελάχιστες ποσότητες και τελικά στη “σύνδεση” τους με μία άλλη πραγματικότητα, η οποία σε σχέση με αυτές τις κινήσεις, εκείνη είναι σταθερή και ακίνητη.** “Επάνω” σε εκείνη τη σταθερή και ακίνητη πραγματικότητα γίνονται και υπάρχουν αυτές οι μικροσκοπικές και ρυθμισμένες κινήσεις.

Η κίνηση στο εσωτερικό της μικροσκοπικής ύλης και η σταθερότητα στη δομή της δεν μπορούν να εξηγηθούν από την ενέργεια και την κίνηση των εξωτερικών (και τυχαίων) επιδράσεων. Αφού λοιπόν η **ενέρ-**

γεια που διατηρεί τη δομή της ύλης δεν αντλείται από το εξωτερικό της και γνωρίζουμε ότι η ύλη υπάρχει μέσα στις τεράστιες αποστάσεις του χώρου και στην πορεία του χρόνου, αυτή η παρατήρηση μόνη της οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η ύλη, είτε εδώ κοντά είτε μακριά μας, συνδέεται με κάτι κοινό, με μία κοινή πραγματικότητα και μάλιστα έτσι, που η ύλη υπάρχει με την ίδια μικροσκοπική δομή. **Αυτή η κοινή πραγματικότητα δεν είναι άλλη από τον ίδιο το φυσικό χώρο.** Πώς θα μπορούσε να διατηρείται η δομή του ατόμου και να επαναλαμβάνεται η ίδια δομή σε ανεξάντλητη ποσότητα ύλης, αν οι μεταβολές στο εσωτερικό του ατόμου ήταν μόνο εξωτερικές κινήσεις, όπως αυτές που παρατηρούμε μέσα στον ελεύθερο χώρο; Αν σκεφτούμε πιο προσεκτικά θα αντιληφθούμε ότι, ακόμα και αν είχαμε τη μηχανιστική άποψη για τον κόσμο, μόνο ένας υπερφυσικός Θεός θα μπορούσε να συγχρονίζει και να διατηρεί τις μικροσκοπικές κινήσεις, έτσι **ώστε αυτές να αποτελέσουν θεμελιώδεις ποσότητες μήκους και χρόνου** για τα μεγαλύτερα πράγματα. Αν ο Θεός της φιλοσοφίας του Λάϊμπνιτς δεν είναι μια ικανοποιητική εξήγηση για εμάς, τότε με παιδική σκέψη μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι κάτι συμβαίνει στις πιο μικροσκοπικές διαστάσεις για όλη την ύλη παντού μέσα στο Σύμπαν, κάτι που δεν είναι μια εξωτερική και τυχαία σύνδεση μερικών σωματιδίων. Αυτό το κάτι (με τις γνώσεις που έχουμε για το φαινόμενο της κίνησης από όλες τις εμπειρίες μέχρι σήμερα), δεν μπορεί να είναι κάτι άλλο από μια κυματική μεταβολή στον αόρατο φορέα της ενέργειας που αντιλαμβανόμαστε σαν κενό χώρο. Μόνο στην κυματική μεταβολή (και στην αυξομείωση της ενέργειας) μπορούμε να παρατηρήσουμε ένα τεράστιο αριθμό από μαθηματικές σχέσεις, ρυθμικά και σταθερά φαινόμενα για να ερμηνευτούν το πλήθος των ιδιαίτερων φαινομένων που παρατηρούμε έμμεσα στις πιο μικροσκοπικές διαστάσεις της φύσης.

Η κυματική κίνηση και η δημιουργία από κυματικά φαινόμενα είναι που αλλάζει θεαματικά το σκηνικό στο μικροσκοπικό κόσμο. Το πιο μικρό πράγμα του κόσμου, λοιπόν, **δεν συναντιέται μόνο εξωτερικά** με το γιγάντιο κόσμο... Δηλαδή, αυτό δεν συνδέεται μόνο με τα εξωτερικά και ξεχωριστά μέρη της φύσης, με τα φαινόμενα της μετατόπισης, της σύγκρουσης, της αδράνειας και της ανταλλαγής ενέργειας. Όλα τα πράγματα, ανεξαρτήτως διαστάσεων συναντιούνται με μια κοινή ποσότητα, με την οποία συντηρούνται και μόνιμα ανταλλάσσουν ενέργεια άμεσα σε μικροσκοπικά μήκη. Ένα γιγάντιο σώμα δεν είναι ούτε διαφορετικό στην ουσία από τα σωματίδια. Αμφότερα γίνονται με σταθεροποιημένη ανταλλαγή της ενέργειας που ξεκινάει στα πιο σύντομα χρονικά διαστήματα πάντοτε με τη συμμετοχή του "κενού" χώρου σε ρόλο ουσίας και φορέα μεταβίβασης μιας κινητικής ενέργειας. Γι' αυτό το λόγο, **οι αριθμητικές σχέσεις και οι τύποι που χρειάζονται για την περιγραφή του κόσμου των πιο μεγάλων διαστάσεων (π.χ. όπως συνοψίζονται από τις σταθερές h, c, G) χρειάζονται ξανά για την περιγραφή μεταβολών και κινήσεων σε μικροσκοπικές διαστάσεις.** Διότι τα ελάχιστα όρια στις φυσικές μεταβολές συνυπάρχουν με τα μέγιστα όρια και διατηρούνται σταθερά, όπως και ο μέσος όρος αυτών, κοντά στον οποίο εμφανίζονται οι

ρυθμικές κινήσεις που σχηματίζουν τα δομικά στοιχεία. Η έρευνα στις μικροσκοπικές διαστάσεις είναι έρευνα για τα όρια του Σύμπαντος.

Με μια λογική ανάλυση των πιο γενικών εννοιών και με τη βοήθεια της φανταστικής αναπαράστασης μπορούμε να παρατηρήσουμε μερικά σταθερά φαινόμενα και γενικές σχέσεις, που βρίσκονται στον μικροσκοπικό χώρο της ύλης. Βεβαίως, για να αντλήσουμε πληροφορίες χρειάζονται όργανα με την πιο υψηλή τεχνολογία τα οποία κατασκευάστηκαν για πρώτη φορά στη διάρκεια του 20ου αιώνα. Υποτίθεται ότι είμαστε πληροφορημένοι και κατέχουμε τις στοιχειώδεις γνώσεις που χρειάζονται για την κατανόηση της πραγματείας και κυρίως για να μην εκληφθεί ως άγνοια η αρχική αναφορά μας στη ύλη με γενικούς όρους και χωρίς τις πολύτιμες επιστημονικές γνώσεις. Δεν θα τολμούσαμε να μιλήσουμε για τη δομή της ύλης με θεωρητικές σκέψεις και λογικές αναλύσεις, εάν προηγουμένως δεν είχαν διαμορφωθεί ορθολογικά και με παρατηρήσεις επί της κοινής εμπειρίας, οι παρακάτω γενικές απόψεις:

1) Για ένα αυτοτελές και ολοκληρωμένο Σύμπαν (εντός μίας μέγιστης χρονικής περιόδου).

2) Για τη στενή σχέση ενός τέτοιου Ολοκληρωμένου Σύμπαντος με την παρουσία του παγκόσμιου χώρου,

3) και με τα όρια στο χρόνο και στο μήκος (άρα και με όρια στην κίνηση).

4) Για τη σχέση των πιο πάνω θεωρητικών παρατηρήσεων με τη καμπυλότητα του χώρου (όριο μέγιστης απόστασης και δυνατότητα απομάκρυνσης και προσέγγισης συγχρόνως) και

5) με την παρουσία της ύλης σε ρόλο φορέα και αρχικής κυματικής μεταβολής για την ύπαρξη των πιο σύνθετων (ή έμ-μεσων) υλικών πραγμάτων.

6) Για τη στενή σχέση των σωματιδίων με τα φαινόμενα της περιοδικής μεταβολής και με γνωστά κυματικά φαινόμενα.

Αυτές είναι οι βασικές θεωρητικές απόψεις που συγκροτούν τον ορθολογικό πυρήνα της κοσμολογικής θεωρίας που φέρει τον κάπως αντιφατικό τίτλο " Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου και της Σχετικότητας της Ενέργειας ".

Στον ερευνητικό χώρο της φυσικής και της χημείας, η συμπεριφορά της ύλης και οι ιδιότητές της σε σχέση με τη δομή της περιγράφονται και εξηγούνται με όλες τις λεπτομέρειες. Εδώ μιλάμε πιο γενικά και **αναφερόμαστε στο κοινό φαινόμενο που παρατηρούμε σε όλες τις ιδιαίτερες περιπτώσεις. Αυτό το κοινό φαινόμενο είναι η κίνηση και η μεταβίβαση ενέργειας με μετατόπιση ή με κυματικό τρόπο.**

Από τη μέχρι τώρα ανάπτυξη της θεωρίας προκύπτει μία βασική διάκριση που πρέπει να καταγραφεί στη φυσική. Η παρουσία του Σύμπαντος πραγματοποιείται με δύο μορφές κίνησης που δεν περιγράφονται με την ίδια ορολογία και δεν ρυθμίζονται πάντοτε από τους ίδιους νόμους. **Από τη μία άπο-**

ψη, το Σύμπαν, η κίνηση και η μεταβίβαση ενέργειας γίνονται μέσα στο χώρο με τους υλικούς φορείς, έτσι όπως πάντα κάθε άνθρωπος την αντιλαμβάνονταν και όπως περιγραφόταν από τη “μηχανιστική” φυσική. **Από την άλλη**, υπάρχει η σχετική “ακίνησία” του πεπερασμένου χώρου (σαν μια σταθεροποιημένη ποσότητα δυναμικής ενέργειας), όπου κάθε μεταβολή της προκαλεί κάποια **κίνηση αποτρεπόμενη (ή εμποδιζόμενη), κίνηση με τάση επαναφοράς στην κατάσταση ισορροπίας (ή ηρεμίας) του χώρου και αυτή είναι η κυματική κίνηση**. Η κυματική κίνηση δεν “υπακούει” στη Νευτώνεια λογική της κίνησης, αφού η παρουσία της οφείλεται στην αντίσταση που προβάλλεται στη μεταβολή και όχι στην έλλειψη αντίστασης.

Οι νόμοι που ρυθμίζουν την ύπαρξη και τη δομή των υλικών στοιχείων δεν είναι μηνύματα που έρχονται από έξω τους, εξ αποστάσεως και σαν εικονικοί. Οι νόμοι αυτοί ξεκινούν από το κοινό “σύνδεσμο” που όλα τα δομικά στοιχεία έχουν με έναν και τον ίδιο “κενό” χώρο, με μία και την ίδια ολοκληρωμένη πραγματικότητα, με την ίδια “κοινόχρηστη” ποσότητα ενέργειας, τελικά από την ίδια τους την (αόρατη) ουσία, στην οποία τα δομικά στοιχεία της φύσης υπάρχουν σαν διακυμάνσεις.

Η συνολική ποσότητα ενέργειας είναι η ίδια για όλα τα πράγματα και όλα τα δομικά στοιχεία σχηματίζονται με τις ίδιες διακυμάνσεις ενέργειας ενός και του ίδιου δυναμικού χώρου. Η φύση είναι θεμελιωμένη στην αντίθεση της ύλης και του κενού χώρου. Αυτή η ορατή αντίθεση είναι η αόρατη αντίθεση στη μεταβολή της ενέργειας και στη (συνολική) ενέργεια που είναι πάντοτε η ίδια ποσότητα... Αν, λοιπόν, είναι ανεξήγητος, προκλητικός και διχαστικός ο θεωρητικός διαχωρισμός της ύλης από ένα δυναμικό χώρο, τότε το ίδιο ανεξήγητο και διχαστικό είναι να μεταβάλλεται η ενέργεια, αλλά η συνολική ποσότητα να διατηρείται σταθερή!

Ο θεωρητικός διαχωρισμός της κίνησης χρησιμεύει για την κατανόηση και την εξήγηση των φαινομένων. Οι υλικοί φορείς με την εσωτερική τους ενέργεια δεν είναι αποκομμένοι από τον χώρο ούτε απλώς βρίσκονται μέσα στο χώρο. Η μικροσκοπική δομή της ύλης μαρτυρεί από μόνη της την κυματική κίνηση του χώρου και τη σχέση του “κενού” χώρου με το φαινόμενο της αδράνειας και με τη δημιουργία των σωματιδίων ($M_{\max} = f_{\max} h / c^2$), όπως και με τα ηλεκτρομαγνητικά φαινόμενα.

Η διάκριση αυτή της “κίνησης” και η κατανόηση της σχέσης του χώρου με την ύλη οδηγεί επίσης στη φυσική εξήγηση της βαρυτικής έλξης και στην αποσαφήνιση όρων, όπως “παραμόρφωση ή καμπύλωση του χωροχρόνου”, “αλλοίωση της γεωμετρίας του χωροχρόνου” και “δύναμη της βαρύτητας”. Σαν αλυσιδωτή αντίδραση, η εξήγηση του φαινομένου της βαρυτικής έλξης και της σχέσης της με τη μάζα αποκαλύπτει τη σύνδεση που έχουν μαζί τους τα ηλεκτρομαγνητικά φαινόμενα, η πυρηνική ενέργεια και πώς η ύλη δημιουργείται. Ακόμα, η “σκοτεινή” θεώρηση του χώρου σαν πεπερασμένη

ποσότητα ενέργειας που παρουσιάζεται στα σημεία ελάττωσης της σαν ύλη, βοηθάει για να περιγράψουμε την (κυματική) συμπεριφορά του χώρου και τη σχέση του με την εντοπισμένη ύλη, με όρους από την κλασική φυσική και χωρίς να “επινοήσουμε” νέα φαινόμενα.

Η περιγραφή της “ερωτικής” σχέσης του χώρου με την ύλη χρειάζεται να γίνει με ιδιαίτερη φροντίδα. Ο χώρος δεν πρέπει να θεωρηθεί σαν απόλυτη ακινησία ούτε σαν χαοτική κίνηση. Η παρουσία του είναι σχετική, με διπλό ρόλο και το χαρακτηριστικό του “φορέα της ενέργειας” που του αποδίδουμε, χρειάζεται να διευκρινιστεί για να κατανοήσουμε πώς μπορεί να υπάρχει ενέργεια με αυτόν τον απαραίτητο μη υλικό τρόπο. Πραγματικά, δεν υπήρχε πιο ανύποπτη και αόρατη ύπαρξη από το φυσικό χώρο. Η εξήγηση αυτού του φαινομένου της ύπαρξης παγκόσμιου χώρου και έκτασης θα αποκαλύψει με επιστημονικό τρόπο κάτι χειρότερο από τη στενόμυαλη μαθηματική προσέγγιση της φύσης από την παραδοσιακή φυσική επιστήμη σε όλη την ιστορία της. Θα αποκαλύψει τα αδικαιολόγητα λάθη και τις παραλείψεις επί πολλές δεκαετίες μίας παγκόσμιας επιστημονικής κοινότητας (όπως λ.χ. την απόρριψη του “αιθέρα” και ενός κοινού συστήματος αναφοράς για την κίνηση και το χρόνο με επιπόλαια κριτήρια, ενώ η αναφορά γίνεται με τη σταθερή ταχύτητα του φωτός c). Η άγνοια μάλιστα για τον τρόπο που παρουσιάζεται το φως προκάλεσε παρερμηνεία της σχέσης του με τα υλικά πράγματα και αυτό θεωρήθηκε σαν κίνηση μέσα στο χώρο όπως είναι η κίνηση των υλικών σωμάτων. Ενώ πρόκειται για κυματική κίνηση του ίδιου του χώρου... και για μεταβολή της ενέργειας (σύμφωνα με τις σχέσεις $h = E_{\max} / f_{\max} = E_{\min} / f_{\min}$ και $E_{\max} / E_{\min} = T_{\max} / T_{\min}$ και $P = h f_{\min} / T_{\min} = h f_{\max} / T_{\max}$). Επιπλέον, στη γνωστή φυσική άφησαν στο σκοτάδι την απλή παρατήρηση για τη **διατήρηση της ύλης με εσωτερικές διαδικασίες, οι οποίες είναι ίδιες και με τους ίδιους νόμους σε όλη την έκταση του χώρου** και οι οποίες συνδέονται με κυματικά (ηλεκτρομαγνητικά) φαινόμενα, όπως το φως και η θερμότητα. Έτσι επίσης παρέμεινε στο σκοτάδι και η μόνιμη σχέση που υπάρχει στο φαινόμενο της ορατής μάζας με τις αόρατες κυματικές μεταβολές, οι οποίες κατά ένα μέρος συμπεριλαμβάνουν τα ηλεκτρομαγνητικά φαινόμενα.

Στο μικρόκοσμο, η μάζα είναι αποτέλεσμα κίνησης και η δομή της ύλης της διατηρείται με περιοδικές και συγχρονισμένες κινήσεις και με κυματικά φαινόμενα που είναι γνωστά. Στη δομή της ύλης δεν υπάρχει η δυνατότητα να ξεχωριστεί το πράγμα από την κίνησή του, διότι εκεί στο “βάθος” δημιουργείται το πράγμα από κάποια κίνηση και δεν υπάρχει σαν ξεχωριστό και “ολοκληρωμένο”. Όταν, λοιπόν, αναφερόμαστε στην πηγή της μάζας και στη μικροσκοπική δομή της ύλης πρέπει να σκεπτόμαστε, ότι η ταχύτητα και η ενέργεια των κινούμενων ποσοτήτων δεν είναι ξεχωρισμένες ιδιότητες κάποιων συμπαγών μικροσκοπικών μαζών. Οι ίδιες οι μικροσκοπικές ποσότητες της ύλης είναι σχετικές καταστάσεις ακινησίας, συσώρευσης και ανταλλαγής ενέργειας, λόγω του εξαιρετικά γρήγορου ρυθμού στην κίνηση που τις προκαλεί και των κυματικών φαινομένων, που η κρυφή παρουσία του χώρου “υποθάλλει”. Και **οι δυνάμεις** που παρουσιάζονται και διατηρούνται στη μι-

κροσκοπική δομή της ύλης δεν προέρχονται από τη μικροσκοπική κίνηση των ελάχιστων μαζών ούτε από κάποια εξωτερική πηγή. Δημιουργούνται από την **ιδιότητα του σταθερού χώρου να συγκεντρώνει και να αποκεντρώνει την ενέργειά του με εξαιρετικά υψηλή συχνότητα και από φαινόμενα συντονισμού** που αυξάνουν τη συσσώρευση ή την ελάττωση της ενέργειας.

► Ένα κύμα στην ισότροπη ενέργεια του χώρου βασικά μπορεί να **αποκεντρώνεται (διαστολή)** ή να **επικεντρώνεται (συστολή)** ακτινοειδώς και κατ' αυτό τον τρόπο αυτό να εξασθενεί κυκλικά απομακρυνόμενο ή αντιθέτως, να ενισχύεται κυκλικά προσεγγίζοντας. Στην πρώτη περίπτωση ανήκει η **ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία** ενώ στη δεύτερη ανήκει η **βαρυτική ακτινοβολία**. Η παρατήρηση της βαρύτητας σαν φαινόμενο κυματικής κίνησης με αντίθετη φορά θα αποδειχτεί καθοριστικής σημασίας για την εξιχνίαση της διατήρησης της δομής της ύλης.

† Ήταν πιο λογικό, πιο έξυπνο, πιο συνεπές για ένα αστροφυσικό να αντιστρέψει τη μέγιστη συχνότητα f_{\max} της φύσης (στην οποία τελειώνει το ηλεκτρομαγνητικό φάσμα), να την κάνει ελάχιστο χρόνο $1/f_{\max} = T_{\min}$ και μετά αυτός να ψάξει τι υπήρχε σε αυτό το ελάχιστο χρονικό διάστημα; Θα επιμείνουμε στην αναζήτηση τι υπήρχε στα πρώτα δευτερόλεπτα της διάσημης Μεγάλης Έκρηξης;

♫ Ή θα αναζητήσουμε τι συμβαίνει με τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα στο τέρμα του ηλεκτρομαγνητικού φάσματος και πώς η ενέργεια των κυμάτων συσσωρεύεται σε μειωμένη συχνότητα και προκαλεί τα ηλεκτρομαγνητικά φαινόμενα που δημιουργούν τη σταθερή δομή της ύλης;

Ελάχιστος χρόνος t_{\min} στον οποίο ξεκίνησε κάποτε να δημιουργείται το Σύμπαν ή συχνότητα f_{\max} στην οποία η ενέργεια του κενού χώρου ταλαντώνεται και μεταβιβάζεται κυματικά και προκαλεί τα ηλεκτρομαγνητικά φαινόμενα με τα οποία μικρά ποσά ενέργειας διατηρούνται σε στάσιμες καταστάσεις;

► Γύρω μας συμβαίνουν ανταλλαγές ενέργειας και αλληλεπιδράσεις με την ύλη σε συχνότητες άνω από 10^{20} Hz, σε μικροσκοπικές διαστάσεις και με την ταχύτητα του φωτός. Μέχρι τώρα, αυτή την πραγματικότητα δεν την υπολογίζαμε, την απλοποιούσαμε με την έννοια του "κενού" χώρου και αντιλαμβανόμασταν επιπόλαια την παρουσία της από τα ηλεκτρομαγνητικά φαινόμενα και τη βαρύτητα. **Μια αόρατη πραγματικότητα συμμετέχει μόνιμα στις υλικές εξελίξεις με ποσά ενέργειας που ανταλλάσσονται και μεταβάλλονται μεταξύ 10^{20} - 10^{42} Hz και αυτή την πραγματικότητα την αγνοούσαν στην επιστήμη.** Αυτή η κοινή πραγματικότητα συμμετέχει μόνιμα και ταυτόχρονα για ολόκληρο τον υλικό κόσμο, από το ένα άκρο μέχρι το

άλλο... Στη φυσική, τα ποσά ενέργειας που ανταλλάσσονται και μεταβάλλονται σε τόσο σύντομα χρονικά διαστήματα ($t=1/f$) ονομάζονται "σωματίδια".

Εσείς μιλάτε ακόμα για τη συνολική δημιουργία του Σύμπαντος και για τη φαντασίωση του Big Bang; Στη μέγιστη ταχύτητα c η μάζα γίνεται άπειρη ή γίνονται οι διακυμάνσεις του κενού χώρου, οι οποίες όταν επιβραδύνονται τότε προκαλούνται ηλεκτρομαγνητικά κύματα και με περισσότερη επιβράδυνση δημιουργούνται σωματίδια με μάζα;

Η 1η ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ
www.kosmologia.gr ©2009-10
ISBN 978-960-93-2431-1

Ποια φαινόμενα περιγράφονται ενοποιημένα, ερμηνεύονται και προβλέπονται στη θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου και της Σχετικότητας της Ενέργειας

Κοιτάξτε σε λίγες σειρές και πιο συγκεκριμένα ►

Τα σοβαρά, λογικά και έξυπνα ερωτήματα που έπρεπε να θέτουν... ►

ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΙΣ ΤΩΡΑ ΤΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ; <i>ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ;</i>	ΕΙΣΟΔΟΣ ΓΙΑ ΦΥΣΙΚΟΥΣ <i>Απ' ευθείας στη θεωρία...</i>
ΦΥΓΗ ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΜΕ ΕΞΥΓΝΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ ►	Ο ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ στον 21ο αιώνα ►
ΓΙΑΤΙ ΣΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ BIG BANG ΕΓΙΝΕ ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΓΚΑΦΕΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ! ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΔΩ	ΤΑ ΣΩΜΑΤΙΔΙΑ & Η ΤΑΧΥΤΗΤΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ με μαθηματικά Γυμνασίου ►
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΤΗΤΑ & ΠΛΗΡΕΣ ΣΥΜΠΑΝ ►	ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΙΩΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΠΕΡΙΛΗΨΗ / ΛΗΜΜΑ
ΑΠΟΨΕΙΣ ΜΕ ΔΥΝΑΜΗ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΝΑΤΡΟΠΕΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ	ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ & ΝΕΟΤΕΡΗ ΦΥΣΙΚΗ ►
ΓΝΩΣΗ, ΣΚΕΨΗ & ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ Η σχέση σκέψης και αίσθησης ►	ΘΕΟΣ, ΖΩΗ, ΣΥΜΠΑΝ & ΕΠΙΣΤΗΜΗ ►
ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ... ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ ΠΡΟΒΛΕΠΟΝΤΑΙ ΜΕ ΑΠΛΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ►	ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΔΟΜΗΣ ΤΗΣ ΥΛΗΣ ΣΤΗ ΣΩΣΤΗ ΒΑΣΗ ►
Ο ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΒΛΑΚΕΙΑΣ σε μια παγκόσμια Ηθική ►	ΗΛΕΚΤΡΟΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑΧΥΤΗΤΑ ΦΩΤΟΣ ►
ΟΙ ΔΥΟ ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ►	Ο ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΟΣ ΧΩΡΟΣ ΚΑΙ Η ΣΤΑΘΕΡΑ ΤΟΥ HUBBLE ►

Κεντρικές ιδέες και στόχοι της Κοσμονομίας

Σε γενικές γραμμές θα βρείτε :

- Προσφορά στη σκέψη και στην έρευνα, όπως κάθε φιλοσοφική προσπάθεια. Σκέψεις και παρατηρήσεις που μπορεί να εκτιμήσει ο καθένας, χωρίς να είναι καθηγητής ή ερευνητής μέσα σε εργαστήριο, μέσα από αναμφισβήτητες γενικές αρχές και με συνηθισμένο λεξιλόγιο.

- Ενιαία θεωρία και ερμηνεία με αξιώσεις για την προέλευση, τους νόμους και τον προορισμό του κόσμου. Οι σκέψεις, η θεωρία και οι παρατηρήσεις που διατυπώνονται δεν συγκρούονται με την εμπειρία και δεν κινούνται στον κόσμο της φαντασίας, αδιαφορώντας για την πραγματικότητα και τις επιστημονικές μεθόδους. Αντιθέτως, έχουν ληφθεί υπόψη οι παρατηρήσεις από τη σύγχρονη επιστημονική έρευνα. Ενθαρρύνεται το ερευνητικό ενδιαφέρον σε μαθητές, φοιτητές ακόμα και για καθηγητές. Δίνονται ιδέες για συζήτηση και επιστημονική έρευνα και κυρίως δίνονται σοβαρές απαντήσεις και νέες λύσεις στα μεγάλα ζητήματα που απασχολούν τους φυσικούς όλου του κόσμου.

- Ενιαία απάντηση η οποία συνδέει λογικά μεταξύ τους διαφορετικά ζητήματα, όπως είναι η ηθική, η διαχείριση της σκέψης και της γνώσης, το νόημα της πραγματικότητας και η σχέση του κόσμου με τη ζωή.

- Διερεύνηση και επιδίωξη για την διατύπωση των φυσικών φαινομένων με την απλούστερη διατύπωση (σχολικό επίπεδο). Διερευνώνται οι ενδεχόμενες σχέσεις μεταξύ ζωής, θεού και υλικής φύσης με λογική συνέπεια και σε σύνδεση με τους φυσικούς νόμους.

- Οι απαντήσεις και οι απόψεις με το φως που ρίχνει η τελευταία κοσμολογική ερμηνεία δίνουν την ευκαιρία να επεκταθούμε σε ορισμένα ζητήματα, τα οποία μέχρι τώρα έμοιαζαν αγεφύρωτα με την επιστήμη και τη φυσική. Παρακολουθούμε χαλαρά τις παλαιότερες φιλοσοφικές σκέψεις και θεωρίες και βλέπουμε που ήταν οι δυσκολίες της έρευνας και ποια προβλήματα λύνονται τώρα, τα οποία δεν μπόρεσαν να λύσουν οι παλαιότεροι φιλόσοφοι και ερευνητές. Επίσης, γίνεται αναφορά σε παραλείψεις, σε λάθη και σε ασυνέπειες άλλων απόψεων και κριτική σε προσπάθειες από το χώρο της επιστήμης και της φιλοσοφίας, πάντα με το πλεονέκτημα που προσφέρουν οι απαντήσεις στα μεγάλα ζητήματα της κοσμολογίας.

- Θεμελιώνεται και προβάλλεται ο διαχρονικός ρόλος της Ηθικής σε σύζευξη με τη λειτουργία της σκέψης, τόσο για την προσωπική ζωή όσο και για τις ανθρωπίνες σχέσεις μέχρι και την οικονομία μίας χώρας. Αποκαλύπτεται ο ρόλος της λογικής σκέψης και της γνώσης για την παραπλάνηση, την εξαπάτηση και τη δημιουργία ανόητων ή σχετικών αξιών.

- Κατευθυντήριες απόψεις και γνώσεις για να σκεφτόμαστε δημιουργικά και ερευνητικά και όχι με τυφλή εμπιστοσύνη.

<•> Αν πρέπει να συνοψίσουμε ένα κοινό σκοπό για όλους τους επιμέρους στόχους και όλων των δημοσιευμένων ζητημάτων και για τη συνολική προσπάθεια του πνευματικού δημιουργού, τότε αυτός βρίσκεται μέσα στο παρακάτω ηθικό δίδαγμα:

Ο υλιστικός τρόπος ζωής στηρίζεται σε πολλές φαντασιώσεις και σε ψέματα, όχι στην αυτογνωσία και συμπίπτει με εγωκεντρικό τρόπο ζωής και νοοτροπία. Γι' αυτό συγκρούεται με την πραγματικότητα σαν σύνολο και φέρνει τη ζωή σε αδιέξοδα, με πολλές απογοητεύσεις και άσκοπα προβλήματα. Ο εγωισμός, η ανοησία και το παρανοϊκό πνεύμα είναι οι άλλες απόψεις του υλιστικού τρόπου ζωής και αντίληψης. Αυτό το ηθικό δίδαγμα συνοψίζεται ακόμα σαν σύνθημα:

ΓΝΩΣΗ ΧΩΡΙΣ ΗΘΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΑΣΚΟΠΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ,
ΗΘΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΓΝΩΣΗ ΕΙΝΑΙ ΑΒΑΣΙΜΗ ΚΑΙ ΑΝΕΠΑΡΚΗΣ

Ιδιαίτερα υποστηρίζονται και διατυπώνονται οι απόψεις:

- Προοπτική ερμηνείας και γνώσης της φύσης με την ανθρώπινη λογική και την παρατήρηση.

- Δυνατότητα να αποκαλύψουμε άγνωστες σχέσεις στα πράγματα μέσα από την ανάλυση μερικών εννοιών και από την ανεύρεση κοινών στοιχείων στα πλησιέστερα της εμπειρίας μας.

- Τον καθοριστικό ρόλο της σκέψης για την ανθρώπινη συμπεριφορά και την ψυχολογία. Από τη στιγμή, που η συμπεριφορά ενός ζώου σταματάει να ρυθμίζεται και να προσδιορίζεται αποκλειστικά από τις πληροφορίες των αισθητηρίων οργάνων του, αναπόφευκτα η νόηση κάνει σκέψεις που διαστρεβλώνουν την αντίληψη της περιβάλλουσας πραγματικότητας, όπως την εμφάνιζαν πιο άμεσα οι αισθήσεις.

Σχεδόν όλες οι δραστηριότητες του ανθρώπου και η διάθεσή του δημιουργούνται και επηρεάζονται διαρκώς από τις πληροφορίες της μνήμης του και από τις σκέψεις του πάνω στις πληροφορίες αυτές. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ως το σημείο να συμπεριφέρεται και να ενεργεί περισσότερο επηρεασμένος από το έσω του παρά από εκείνα, τα οποία αντιλαμβάνεται πραγματικά έξω του. Την ψυχή χωρίς τη σκέψη, κοιτάζτε ποια είναι στα ζώα. Τη "σκέψη" χωρίς ψυχή, κοιτάζτε πως είναι στα κομπιούτερ.

- Η αισθητικότητα είναι στην ουσία η διανοητικότητα περιορισμένη σε εξωτερικές επιδράσεις και όχι το αντίθετό της. Η αντίληψη πρέπει να αρχίζει από κάποια αφαίρεση, που γίνεται μόνη της (απρόσεκτα), γιατί αν όχι, τότε δε θα υπήρχαν μη αντιληπτά μέρη της πραγματικότητας. Εάν η αφαιρετική δυνατότητα ονομάζεται διάνοια ή είναι μια διανοητική δραστηριότητα, τότε το ίδιο πρέπει να πούμε και για τη δυνατότητα της αισθητηριακής αντίληψης.

- Ανάδειξη των εσωτερικών αξιών στη ζωή που συνοψίζονται με λέξεις όπως αμεροληψία, αυτογνωσία, αυτοσυγκράτηση, αναζήτηση και ελευθερία της σκέψης.

- Τη σύνδεση της καλοσύνης και της καλής πρόθεσης με την επιτυχημένη σκέψη, με τη γνώση και την επίγνωση της άγνοιας και με την αντίδραση στην αδικία. Για τη σκέψη χωρίς πράξη, έχουμε ακούσει ότι είναι άχρηστη. Για την πράξη χωρίς σκέψη και χωρίς καλή γνώση κοιτάζτε τη ζωή και ρωτήστε το Θεό !

- Το ρόλο του ηθικού προσανατολισμού (στη ζωή των πολιτών) μέχρι και για την οικονομία μιας χώρας και για την οικονομική ανάπτυξη.

- Την υποβάθμιση και την απόρριψη της ανθρωποκεντρικής και της εγωκεντρικής λογικής και την εξήγησή της. Ποιο είναι το νόημα της γνώσης και της λογικής, όταν αυτά είναι τα μέσα για την ευχάριστη αυταπάτη και πως μπορεί τότε να είμαστε δίκαιοι, καλοί και ευτυχισμένοι;

- Η ίδια η γνώση και η λογική δε εξασφαλίζουν το αλάθητο, ενώ αντιθέτως, η γνώση μπορεί να μας κάνει να λέμε περισσότερα από όσα πραγματικά γνωρίζουμε, να κατασκευάζει μισές αλήθειες και σκέψεις που θα ήταν καλύτερα να μην τις κάναμε, ακόμα και να ξεχνάμε αυτά που μάθαμε !

- Μερικές από τις κατευθυντήριες απόψεις για την πορεία της ζωής και για τις αξίες της είναι προκαθοριστικές για την απόδοση, την επιτυχία και την εξέλιξη του ανθρώπου σε όλους τους χώρους και σε όλες τις δραστηριότητές του. Οι κατευθυντήριες απόψεις και οι εσωτερικές αξίες για την πορεία της ζωής μέχρι σήμερα υποβαθμίζονται και αντιμετωπίζονται σαν μεταφυσικά ζητήματα, διότι δεν ευνοούν τα σχέδια, τις επιθυμίες και τους στόχους των φιλόδοξων και των "υλιστών" ανθρώπων...

- Η πολιτική αποσπασμένη από ηθικές αξίες και πρότυπα και χωρίς ηθική πρόνοια για τα σχέδια της θα εξυπηρετεί μεροληπτικά τα συμφέροντα κάποιων ομάδων, θα παράγει και θα συντηρεί την αδικία και οι νόμοι θα χρησιμοποιούνται για την εξαπάτηση.

- Ανατροπή της ανορθολογικής ερμηνείας της δημιουργίας του κόσμου από τη θεωρία του Big Bang. Το Σύμπαν παραμένει πάντοτε το ίδιο, ενώ σχετικά γίνεται με τους τρόπους που επιτυγχάνεται η ισορροπία και η συνολική σταθερότητα.

Πολλοί ξεκινούν από την ελάχιστη πραγματικότητα που αποτελεί η ύλη, αφαιρούν όλη τη πραγματικότητα που είναι το Σύμπαν και μετά προσπαθούν να φτιάξουν το Σύμπαν από την αρχική ύλη, δηλαδή από το σχεδόν τίποτα μίας ποσότητας σωματιδίων που θα υπήρχε πιο τυχαία από τα μόρια της σκόνης. Ενώ αντιθέτως, θα έπρεπε να αρχίσουν από το τελειωμένο σύνολο, από το κοινό προϋπάρχον, από το ολοκληρωμένο Σύμπαν στο συνολικό κοινό Χρόνο, για να εξηγήσουν πως προκαλούνται οι μεταβολές και τα ίδια τα πράγματα σαν ξεχωριστά μέρη μέσα στο χρόνο, από το σχετικό μηδέν (του κενού χώρου). Το Σύμπαν ήταν πάντα ολοκληρωμένο και σταθεροποιημένο εντός των ορίων ενός μέγιστου χρονικού διαστήματος και δεν δημιουργήθηκε ποτέ. Όχι μόνο αυτό δεν απουσιάζει, αλλά αντιθέτως, ο κόσμος που λείπει χρησιμεύει άμεσα για να υπάρχει το φως, η θερμότητα, τα ραδιοκύματα και εξ αρχής η δομή της ύλης, με την οποία εμείς εμφανιζόμαστε σαν ξεχωριστοί μέσα στο χώρο και στο χρόνο! Ο κενός χώρος είναι το Σύμπαν που αναζητούν πριν από τη στιγμή του Big Bang και συμμετέχει στη δομή της ύλης με τα κυματικά φαινόμενα, τα οποία προκαλούνται από τη διατάραξη της ισορροπημένης ενέργειάς του!

- Αναρωτήθηκαν στο χώρο της σύγχρονης κοσμολογίας, πόσο ολοκληρωμένη μπορεί να είναι μία φυσική ερμηνεία του Σύμπαντος, όπως αυτή που ονειρεύονται, όταν δεν προσφέρει την ελάχιστη γνώση για να εξηγηθεί η παρουσία της ζωής μέσα στο Σύμπαν; Οι κοσμολογικές θεωρίες που έχουν διατυπωθεί με μαθηματικά και θεωρούνται οι επικρατέστερες δεν ανοίγουν κανένα δρόμο προς αυτή τη κατεύθυνση της φύσης και αυτή η αδυναμία έπρεπε να προβληματίσει τους ερευνητές περισσότερο ως φυσικούς, αντί να αφήνουν το πρόβλημα άλυτο ή προς απάντηση από τη θεολογία. Η ζωή και η ψυχή ξεκινάνε από τις μικροσκοπικές διαστάσεις και όχι με το συνδυασμό χονδροειδών υλικών σωμάτων. Καθόλου τυχαίο δεν είναι !

Το Σύμπαν είναι αυτοτελές, διότι με απλά φιλοσοφικά λόγια είναι παρών, μεταβλητό και “συμπαγές” στα όρια ενός μέγιστου συνολικού χρόνου - γι' αυτό και “άμεσα” υπαρκτό. Με άλλα λόγια, όλο το Σύμπαν υπάρχει ταυτόχρονα και η αμεσότητα συμπίπτει με την εσωτερικότητα. Η ανάπτυξη της φαινομενικά παράλογης και αντιφατικής ιδέας οδηγεί σε απίστευτα λογικές συνέπειες και ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗ ΦΥΣΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Η αρχή της ζωής και του συγχρονισμού στην αλληλεπίδραση πολλών σωματιδίων επιτυγχάνονται με τους πιο γρήγορους τρόπους αλληλεπίδρασης και οι τρόποι αυτοί προϋποθέτουν την ταυτόχρονη παρουσία του 100% ολοκληρωμένου Σύμπαντος, το οποίο σε εμάς φαίνεται σαν απουσία του κενού χώρου...

- Στη θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου δεν είναι η ύλη που εξελίσσεται και εμφανίζεται η ζωή, ώσπου να επιτευχθεί ένας τελικός σκοπός και μία ανώτατη κατάκτηση. Αντιθέτως, ο σκοπός του κόσμου είναι πραγματοποιημένος, ο Θεός υπάρχει ανέκαθεν σαν κάτι τελειωμένο και μόνο με εσωτερική παρουσία, ενώ σχετικά μέσα στο χρόνο εμφανίζεται σαν ατελής και περιορισμένος. Είμαστε ο Θεός σε light version και σε ιδιαίτερες χωρο-χρονικές συνθήκες και αντιστρόφως, ο Θεός είναι ο τελειοποιημένος και κοινός Εαυτός μας!

- Από τις πιο μεγάλες ανατροπές και από τις πιο σημαντικές απόψεις είναι η εμ-

φάνιση της ζωής και της ψυχής σαν φαινόμενο αφαίρεσης του υλικού κόσμου και σαν νοητική διαδικασία διατήρησης των σταθερών και των κοινών στοιχείων των πραγμάτων με πρώτα αφηρημένα δεδομένα από τις αισθήσεις. Η άμεση σχέση της ύπαρξης με τον εαυτό της προϋπάρχει στο ολοκληρωμένο, ά-μεσο και ταυτόχρονο Σύμπαν και αυτή η σχέση εμφανίζεται σχετικά έμ-μεσα από την απλή ύλη που είναι θεμελιωμένη στην παρουσία ενός δυναμικού χώρου, υπό τις συνθήκες που ερευνά η επιστήμη.

- Η θρησκεία να αποτελέσει μια τοπική παράδοση για εορταστικές εκδηλώσεις και σαν ένας φάρος για τον προσανατολισμό σε πνευματικές αξίες, χωρίς το ρόλο που ανήκει σε άλλες επιστήμες, όπως είναι η Ηθική, η Ψυχολογία, οι Κοινωνικές Επιστήμες, η Κοσμολογία. Να προτιμήσουμε τον συγκρατημένο και λογικό χαρακτηρισμό "ένθεος άθρησκος" για την πίστη στο Θεό επάνω σε λογικά και φιλοσοφικά επιχειρήματα και σε επιστημονική γνώση, χωρίς τις εκτροπές της σκέψης και της συμπεριφοράς, που προκαλούνται από τη διαστρεβλωμένη και τη λανθασμένη άποψη.

* ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ένα πλήθος από τυχαίες και αποσπασματικές διαπιστώσεις στην εμπειρία και ένα πλήθος από ξεχωριστές εξηγήσεις μπορούν να προκύψουν πιο γρήγορα, πιο εύκολα και όχι τυχαία. Μπορούν μέσα από τη θεωρητική ανάλυση των εννοιών, από τη σύνδεση λίγων γενικών απόψεων και με τη δυνατότητά μας να γνωρίζουμε μακρινά και αόρατα πράγματα, μέσα από την παρατήρηση σχέσεων και ομοιοτήτων στα πλησιέστερα και τα πιο συνηθισμένα πράγματα της εμπειρίας μας.

Έχω αναπτύξει σε μεγάλο αριθμό σελίδων το θέμα, πως η ανθρώπινη σκέψη λειτουργεί και είναι ικανή να γνωρίζει σωστά, σε πλήθος περιπτώσεων και χωρίς την ανάγκη για μαθηματική ακρίβεια. Σε ορισμένες περιπτώσεις και στην καθημερινή ζωή μας γνωρίζουμε με 100% βεβαιότητα και παρατηρούμε σχέσεις, που δεν μπορούμε να τα διατυπώσουμε με μαθηματικές σχέσεις ή δεν χρειάζονται τα μαθηματικά για να σιγουρευτούμε. Πρέπει να κρίνουμε ενημερωμένοι και αφού πρώτα προσπαθήσουμε να καταλάβουμε και να μη βιαζόμαστε να απορρίψουμε πριν ερευνήσουμε και χωρίς να κατανοήσουμε. Όταν ένα πλήθος φαινομένων συνδέονται μεταξύ τους και ερμηνεύονται ενιαία, όταν όλα τα κομμάτια ταιριάζουν, έτσι που φανερώνονται άγνωστες όψεις και νέες σχέσεις που μας έλλειπαν για να καταλάβουμε καλά, τότε εύκολα μπορούμε να ελέγξουμε αν το πακέτο είναι τυχαία "συναρμολογημένο" ή αν έτσι επιβάλλεται να είναι για να μην οδηγηθούμε σε αδιέξοδα και σε αδύνατες εμπειρίες. Το ότι ξεχωρίζουμε αν βλέπαμε όνειρο και τότε ήμασταν ξύπνιοι, αυτό το αντιλαμβανόμαστε αμέσως, μόνο και μόνο διότι αντιλαμβανόμαστε ένα πλήθος παραγμάτων και σχέσεων που φαίνονται να αποτελούν ενιαίο σύνολο, μόνο και μόνο επειδή οι πληροφορίες οι οποίες έρχονται από τα διαφορετικά αισθητήρια όργανά μας "δένουν" μεταξύ τους και δεν "δένουν" με τα ξεχωριστά μας όνειρα.

Έχω αναπτύξει το ζήτημα για την αξιοπιστία της γνώσης και απλώς θέλω να πω, μη μας φαίνεται καθόλου παράξενο, ότι μπορεί κάποιος να σκεφτεί με συνέπεια και να δώσει απαντήσεις και εξηγήσεις για φαινόμενα, τα οποία εμείς πιστεύουμε ότι δεν γίνεται να απαντηθούν εύκολα, χωρίς καθορισμένες επιστημονικές γνώσεις, χωρίς τα πειράματα και χωρίς ανώτερα μαθηματικά!

©2010 ISBN 978-960-93-2431-1, ©2012 ISBN 978-960-93-4040-3

